

1011 – 11. oktober

Vær alltid glade! 1Tess 5: 16.

Her sier noen: «Glede i Herren er en troens og Åndens frukt. Den kan en ikke bare ta seg til før den blir gitt. Den kan ikke skapes gjennom formaninger».

Det er sant. Men kjærlighet, ydmykhet og vennlighet er også troens frukt. Og apostlene formante også til dette. På samme måte formaner de oss også til å ha denne Åndens frukt; gleden i Herren, og sier: «Vær alltid glade, for dette er Guds vilje for dere i Kristus Jesus», og «gled dere i Herren alltid».

Og så bør da vi strekke oss etter denne gleden, og anvende alle nådens midler for at det kan skje. Mister vi troens glede, da mister vi også alle andre gaver og krefter.

Så er det noen som sier: «Glede er jo et resultat av omstendighetene. Når jeg har grunn til å glede meg, så blir jeg glad. Men hvordan kan jeg glede meg når jeg bare opplever sorg og nød?» Dette er en rett skildring bare av den menneskelige og kjødelige gleden. Men apostelen sier: «Som sorgfulle, men likevel alltid glade». Han sier også: «Jeg er overlykkelig midt i all vår trengsel», og: «Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere!»

Er du ennå et vantro menneske, kan du nok ikke glede deg i Herren. Og da er din glede avhengig av din daglige situasjon. Men et Guds barn har en dyp og inderlig fred som gjør at han kan glede seg midt i trengselen.

Likevel må ingen oppfatte dette som at de ytre omstendighetene ikke virker inn på et Guds barns hjerte. For så lenge de lever i denne hytten, kjenner de nok hvordan det svir. Asaf bekjenner at «mitt hjerte ble fylt av bitterhet, og det stakk meg i mitt indre. Jeg var som en dåre og et villdyr overfor deg».

Men hør om den gledens kilde han fremdeles har. For han tilføyer: «Likevel blir jeg alltid hos deg. Når jeg bare har deg, har jeg ikke lyst til noe på jorden. Om enn mitt kjøtt og mitt hjerte svikter, så er du, Gud, mitt hjertes klippe og min arvedel til evig tid». Det er et slikt hjerte vi taler om her.

Et vantro menneske har ikke noe som helst grunnlag for å glede seg i Herren. Enten er de opptatt med alle slags avguder, lettsindig og totalt jordisk, eller de er fanget av loven, i trelldom og redd for Gud. Å oppmuntre slike til glede i Herren, ville være det samme som å forsøke å få vannet til å brenne.

Et vantro menneske har da heller ingen grunn til glede. Det er bare det ynkeligste vanvidd at et verdens barn et eneste øyeblikk kan le. Det lever jo under Den Allmektiges vrede, og er på vei til den evige døden –! Så er det da heller ikke noen apostel som har oppfordret slike ulykkelige mennesker til å glede seg. Til dem sies det derimot: «Gråt og klag på grunn av alle de ulykkene som skal komme over dere!»

Nei, her tales det til de gjenfødte nådebarna, den allmektige Guds venner. Og disse har virkelig grunn, ja, all mulig grunn til alltid å glede og fryde seg, selv når de verste jordiske ulykker og sorger rammer dem. De er bestandig lykkelige. Om de ikke alltid er glade, er de likevel alltid lykkelige. Derfor bør de da også alltid glede seg.

Men ingen kristen mestrer ennå den kunsten å alltid glede seg. Følelsene går sine egne veier, og veksler som skyene på himmelen. Likevel har de alltid grunn til å glede seg, fordi de alltid er lykkelige. «Se, dem som holder ut priser vi salige».

For det andre finnes det også en dypere glede enn den følelsene gir oss; en samvittighetens, en troens glede, som sier: «Jeg er likevel glad! – selv om jeg akkurat nå ikke kjenner så mye til gleden, er jeg likevel glad for at jeg har en Herre som er min venn. En skatt som langt overgår alt annet».

En slik glede er det de kristne bør ha. Det er dette apostelen formaner til når han sier: «Gled dere alltid!» Men han oppgir også grunnen til dette, for han tilføyer: i Herren. Legg merke til dette: I Herren. Ikke i gull eller sølv, ikke i selvsikkerhet og oppvisning, ikke i helse eller styrke, ikke i kunst eller visdom, ikke i makt og ære, ikke i vennskap og popularitet. Ikke en gang i gode gjerninger eller hellighet.

For alt dette vil bare bli en bedragersk og falsk fryd. Dette er ikke noe dere skal få glede dere i lenge, hvis dere er ekte barn som lever i Guds Hellige Ånds skole. Dette er også en farlig glede, som drar hjertet bort fra Herren. Og han vil være sine barns eneste glede og skatt. Alt dette gir også en kort glede, selv for verdens mennesker.

Hvis dere derfor vil glede dere «alltid», ja, i all evighet, må deres glede være «i Herren». All annen fryd, selv over Herrens gaver eller over sin helliggjørelse, kraft eller gode gjerninger, er en farlig fryd. Det får vi en tankevekkende lærdom i gjennom vår omsorgsfulle og våkne Herres raske advarsel til disiplene når de opprømt forteller hvordan de i Jesu navn hadde drevet ut djevlene: «Gled dere ikke over at åndene er dere underlagt. Gled dere heller over at deres navn er skrevet opp i himmelen».

Herrens Ånd advarer oss på samme måte gjennom profeten: «Den vise skal ikke rose seg av sin visdom, den mektige skal ikke rose seg av sin makt, den rike skal ikke rose seg av sin rikdom. Men den som vil rose seg, skal rose seg av at han har forstand og kjenner meg».

Herren har en brennende nidkjærhet. Han tåler ikke at hans brud har sitt hjertes glede og skatt i noe annet enn i ham.